

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/20/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200668
Dátum vydania rozhodnutia:	29.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7014200668.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: O. P. M., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Somálsko, naposledy bytom X., toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúnková č. 14, 078 01 Sečovce, zastúpený Centrom právnej pomoci, kancelária Košice, Moyzesova 18, 040 41 Košice, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. s. PPZ-HCP-PO9-207-013/2014 zo dňa 20. mája 2014 o zaistení navrhovateľa, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. júna 2014, č. k. 3Sp/26/2014/-45, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. júna 2014, č. k. 3Sp/26/2014/-45, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie, ktorým odporca podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon“) rozhodol o zaistení navrhovateľa dňom 20. májom 2014 v čase o 21.20 hod. najviac do na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 20. októbra 2014 na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä, ak existuje riziko jeho úteku a na výkon jeho zaistenia určil ÚPZC v Sečovciach (ďalej len „ÚPZC Sečovce“).

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa, podaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu, nie je dôvodný.

Podľa názoru krajského súdu sa odporca vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých vyvodil záver, že zaistenie žiadateľa o udelenie azylu je potrebné z dôvodu § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Existenciu rizika úteku navrhovateľa odporca v napadnutom rozhodnutí náležite odôvodnil skutkovými okolnosťami, že navrhovateľ po tom, čo prvýkrát požiadal o udelenie azylu na území SR, svojvoľne opustil pobytový tábor s voľným pohybom a územie SR, aby uskutočnil svoj pôvodný zámer dostať sa do Nemecka.

Odporca sa vo svojom rozhodnutí podľa krajského súdu zaoberal možnosťami uložiť navrhovateľovi povinnosť v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov, a jeho neuloženie odôvodnil osobnými a ekonomickými pomermi účastníka konania. Aj v tomto smere preto krajský súd považoval za nedôvodnú odvoláciu námietku ohľadom prezumpcie zaistenia. V roku 2013 po podaní žiadosti o azyl bol navrhovateľ umiestnený v pobytovom tábore, teda nebol zaistený, čo navrhovateľ využil na nelegálny vstup na územie Nemecka. Vzhľadom na túto skutočnosť je preto podľa krajského súdu odôvodnený záver odporcu o účelovosti žiadosti navrhovateľa o azyl, hoci táto skutočnosť nie je zákonnou podmienkou zaistenia navrhovateľa v zmysle § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ bol zaistený v deň jeho transferu z územia Nemecka podľa Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013 a súd posudzoval napadnuté rozhodnutie odporcu na základe skutkového stavu v čase vydania napadnutého rozhodnutia. V súvislosti s tým poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 147/2013-50, ktorý v bode 7.2 uviedol, že „zaistený cudzinec nemusí byť z pohľadu čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru reálne a efektívne vyhostiteľný ihneď v okamihu zaistenia, pretože počas konania o vyhostení môže konajúci orgán verejnej moci zistiť také okolnosti, ktoré vyhosteniu bránia, ale v čase zaistenia známe neboli, rovnako ako môže príslušný orgán zistiť také skutočnosti, ktoré pôvodne neprípustné sa javiace vyhostenie umožnia. Opačný výklad by robil zaistenie na účely konania o vyhostení podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru neprípustným.“

Podľa krajského súdu neobstoí preto odvolacia námietka o zlej bezpečnostnej situácii v Somálsku, ktorá by vyvracala záver odporcu o účelovosti podanej žiadosti o azyl. Rovnako je nepodstatná odvolacia námietka, že navrhovateľ, ako žiadateľ o azyl, je oprávnený zdržiavať sa na území SR. Ústavný súd SR v citovanom náleze v bode 7.3 uviedol, že „ESLP vo svojej judikatúre uznáva za prípustné zaistenie i za situácie, že cudzinec požiadal v príslušnom štáte o azyl, na čas vybavenia jeho azylovej žiadosti a obdobie konania o tejto žiadosti považuje za obdobie, kedy „prebieha konanie o vyhostení“ v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru.“ Pokiaľ navrhovateľ z citovaného nálezu poukázal na ustanovenie § 62 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, na toto ustanovenie je potrebné prihliadať podľa jeho znenia v čase vydania tohto nálezu a nie podľa v súčasnosti platného zákona o pobyte cudzincov, ako to namietal odporca vo svojom vyjadrení. Krajský súd týmto reagoval na odvolacie námietky i vyjadrenie odporcu k nim. Za podstatné krajský súd považoval to, že odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. V čase zaistenia ihneď po transfere navrhovateľa z Nemecka nemohol mať odporca k dispozícii správy o stave konania o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu. Bude však povinnosťou odporcu podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov skúmať, či trvá účel zaistenia, ktorým je zistenie tých skutočností, na ktorých je založená žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu, pri existencii rizika jeho úteku.

K námietke odporcu ohľadom legálnosti zastupovania navrhovateľa Centrom právnej pomoci krajský súd uviedol, že túto procesnú námietku považuje za neopodstatnenú z dôvodov uvedených vo vyjadrení Centra právnej pomoci zo dňa 13. júna 2014, k vyjadreniu odporcu o tejto procesnej námietke, podanej opakovane ešte dňa 16. júna 2014.

Konanie o preskúmanie neprávoplatného rozhodnutia príslušného policajného útvaru o zaistení žiadateľa o udelenie azylu je konaním pred súdom v správnom súdnictve a ide o vnútroštátny spor v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona č. 327/2005 Z. z. V zmysle § 88a ods. 4 zákona o pobyte cudzincov „žadateľ o udelenie azylu je oprávnený získať právne zastúpenie v rozsahu a za podmienok, ktoré ustanovuje osobitný predpis, ktorým je citovaný zákon č. 327/2005 Z. z.“ Špeciálne ustanovenie § 3 ods. 1 písm. c/ tohto zákona až následne konkretizuje všeobecné ustanovenie § 3 ods. 1 písm. a/ tohto zákona. V posudzovanom prípade zaistenie podľa § 88a ods. 1 zákona o pobyte cudzincov úzko súvisí s azylovou vecou.

V zmysle § 250sa O. s. p. na konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zaistení alebo proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia, sa použijú ustanovenia § 2501 až 250s, ak nie je v odsekoch 2

až 7 ustanovené inak. Občiansky súdny poriadok nevylučuje, aby navrhovateľa zastupovala právnická osoba, splnomocnená na zastupovanie podľa § 26 ods. 5 O. s. p.

Krajský súd v spojitosti s touto odvolacou námietkou zdôraznil, že žiaden výklad zákona nemôže byť na ujmu žiadateľov o medzinárodnú ochranu, či osôb v materiálnej núdzi.

O dôležitosti zaručenia právnej ochrany takýmto osobám svedčí aj pokyn Prezídia PZ, Úradu hraničnej a cudzineckej polície v Bratislave zo dňa 24. júla 2013 k postupu pri poskytovaní bezplatnej právnej pomoci štátnym príslušníkom tretích krajín, zaistených a umiestnených v zariadení.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach a argumentácii dôvodov zaistenia krajský súd poukázal na písomné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil. Krajský súd námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnuté rozhodnutie odporcu ako zákonné potvrdil.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom uviedol, že rozsudok krajského súdu napáda z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a písm. f/ O. s. p., teda z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ uviedol, že sa aj naďalej pridŕžiava svojich tvrdení a skutočností uvedených v konaní pred prvostupňovým súdom a má za to, že pozbavenie jeho osobnej slobody na základe rozhodnutia odporcu je nezákonné.

Vyjadril presvedčenie, že účel jeho zaistenia odpadol.

V konaní pred prvostupňovým súdom navrhovateľ podrobne namietal, že rozhodnutie odporcu je v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, nakoľko dôvody uvádzané odporcom v napadnutom rozhodnutí sú zjavne nedostatočné pre účely citovaného článku Dohovoru a odporca v napadnutom rozhodnutí ani neuvádza, konkrétne na aký účel v zmysle čl. 5 ods. 1 Dohovoru rozhodol o zaistení navrhovateľa, a preto bolo jeho rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné. Prvostupňový súd mal podľa navrhovateľa na tieto nedostatky napadnutého rozhodnutia reagovať. Nespravil tak, čím pochybil.

Hoci ústavný súd judikoval, že nie je vylúčené, aby za určitých okolností súčasne prebiehalo u zaistenej osoby konanie o azyle a konanie o vyhostenie, v právnej veci navrhovateľa to nebolo z dôvodu právnych prekážok možné. Pozbavenie osobnej slobody navrhovateľa nie je možné subsumovať pod žiaden z dôvodov v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, a preto je napadnuté rozhodnutie odporcu v rozpore s Dohovorom.

Odporca síce v napadnutom rozhodnutí formálne konštatuje jeho súlad s citovaným článkom, avšak bez bližšej právnej úvahy, ako k takémuto právnomu záveru dospel. Prvostupňový súd sa s napadnutým rozhodnutím odporcu stotožnil, čím pochybil. Navrhovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa namietal dĺžku doby zaistenia navrhovateľa, a to že odporca nesprávne aplikoval, resp. nesprávne vyložil ustanovenie § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov na prejednávany prípad. Predmetné ustanovenie oprávňuje policajta zaistiť žiadateľa o azyl na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä, ak existuje riziko jeho úteku.

Citované ustanovenie zákona o pobyte cudzincov ani, tzv. recepčná smernica neoprávňuje odporcu pozbavovať slobody žiadateľov o azyl na dobu celého azylového konania v prvom stupni, t. j. do vydania rozhodnutia Migračného úradu MV SR o ich žiadosti o azyl. Odporca avšak zaistil navrhovateľa na dobu až 5 mesiacov, pričom z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že tak spravil za účelom rozhodnutia Migračného úradu MV SR o žiadosti navrhovateľa o azyl. Zistenie dôvodov žiadosti o azyl je možné už pri podaní vyhlásenia o žiadosti o azyl, resp. po, tzv. pohovore prevedenom pred Migračným úradom v konaní o azyle, kedy žiadatelia podrobnejšie rozvedú dôvody ich žiadosti o azyl uvedené vo vyhlásení. Aj z tohto dôvodu navrhovateľ pred prvostupňovým súdom namietal, že už odpadol účel jeho zaistenia, nakoľko s ním bol vykonaný pohovor pred Migračným úradom MV SR, počas ktorého bližšie ozrejmil a uviedol dôvody jeho žiadosti o azyl. Tie budú následne už iba posúdené Migračným úradom MV SR v zmysle zákona o azyle, či zakladajú alebo nie kvalifikované dôvody pre priznanie medzinárodnej ochrany. V tejto súvislosti navrhovateľ poukazoval na právny názor Úradu Vysokého komisára OSN pre utečencov vysloveného v jeho Príručke k otázke zaistenia žiadateľov o azyl (prvýkrát vydaná v r. 1995,

následne opakovane revidovaná 1999, 2012 uvádza, že s ohľadom na dôvod zaistenia žiadateľa o azyl uplatnený odporcom v predmetnom prípade, žiadateľ o azyl môže byť zaistený výlučne pre účel predbežného pohovoru za účelom zistenia základu žiadosti o azyl. To by zahŕňalo získanie základných skutočností od žiadateľa o azyl, a teda prečo žiada o azyl, a nemalo by byť predlžované do rozhodnutia vo veci samej alebo iného rozhodnutia v konaní. Táto výnimka zo všeobecného princípu (nezaisťovanie žiadateľov, pozn.) nemôže byť využívaná na ospravedlnenie zaistenia na názor na výklad tohto oprávnenia zaistenia žiadateľa o azyl zastáva aj Výbor ministrov Rady Európy vo svojom odporúčaní citovanom v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu. Ten navyše dodáva, že každé pozbavenie osobnej slobody žiadateľa o azyl by malo byť dočasné, nesvojvoľné a na čo najkratšiu možnú dobu a má byť implementované v súlade s relevantnými medzinárodnými právnymi normami a rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva. Odporca napadnutým rozhodnutím zaistil navrhovateľa na dobu až 5 mesiacov, za účelom rozhodnutia Migračného úradu MV SR o žiadosti navrhovateľa o azyl, hoci v zmysle zákona o azyle je Migračný úrad povinný prijať rozhodnutie o žiadosti o azyl do 90 dní od prijatia vyhlásenia cudzinca o žiadosti o azyl (dokonca o zamietnutí žiadosti o azyl ako zjavne neopodstatnenej musí Migračný úrad prijať rozhodnutie do 60 dní od prijatia vyhlásenia o žiadosti o azyl). Odporcom stanovená dĺžka doby zaistenia navrhovateľa je aj z tohto dôvodu neprimeraná a arbitrárna. Prvostupňový súd k námietke doby zaistenia navrhovateľa všeobecne skonštatoval, že sa stotožňuje so závermi a zisteniami odporcu, i keď poznamenal, že odporca je povinný skúmať, či trvá účel zaistenia. Účel zaistenia navrhovateľa odpadol uvedením konkrétnych dôvodov jeho žiadosti o azyl v konaní pred Migračným úradom o azyle počas pohovoru. V zmysle rozhodovacej činnosti Európskeho súdu o periodickom preskúšaní dôvodov zaistenia súdy pri rozhodovaní o zákonnosti zaistenia sú povinné brať do úvahy nielen situáciu pri zaistení jednotlivca, ale aj situáciu v čase rozhodovania o zákonnosti zaistenia. Ústavný súd taktiež vo svojej rozhodovacej činnosti mnohokrát zdôraznil nutnosť dôslednej ochrany osobnej slobody. Vychádzajúc z uvedeného navrhovateľ má za to, že uvedením dôvodov žiadosti o azyl počas pohovoru pred Migračným úradom MV SR odpadol účel zaistenia navrhovateľa, na čo mal prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní prihliadnuť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má za to, že záver prvostupňového súdu o tom, že odporca v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci a následne vec správne právne posúdil z vyššie uvedených dôvodov neobstoí. Prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto navrhujeme, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal rozsudok, ktorým zmení rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

K odvolaniu navrhovateľa sa odporca vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že dôvody odvolania uplatnené navrhovateľom v podanom odvolaní sú identické s námietkami, ktoré navrhovateľ prezentoval v rámci konania pred prvostupňovým súdom, a s ktorými sa súd prvého stupňa presvedčivo vysporiadal v napadnutom rozhodnutí.

Odporca uviedol, že sa v celom rozsahu pridŕžiava dôvodov, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia, a ktoré si v celosti osvojil aj súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca rozhodnutím zo dňa 20. mája 2014 rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov na základe skutočností, že účastník konania je žiadateľom o udelenie azylu na území SR a jeho zaistenie je odôvodnené za účelom zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä, ak existuje riziko jeho úteku.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ bol dňa 20. mája 2014 vrátený na územie SR z územia Nemecka podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov.

Navrhovateľ sa týmto zdržiaval na území SR bez cestovného dokladu, a ako vízový cudzinec sa zdržiaval na území SR bez platného víza alebo platného povolenia na pobyt, alebo dočasného povolenia k

pobytu vydaného jednou zo zmluvných strán, čím porušil ustanovenie čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1, 2 Schengenského dohovoru.

Dňa 27. novembra 2012 navrhovateľ pri podaní vysvetlenia na OHK PZ Ulič za prítomnosti tlmočníka požiadal o udelenie azylu na území SR. Dňa 27. novembra 2012 bol navrhovateľ odovzdaný pracovníkom azylového zariadenia v ZT Humenné.

Dňa 28. novembra 2012 bol navrhovateľ prijatý v ZT Humenné. Dňa 16. decembra 2012 bol navrhovateľ presunutý do Pobytového tábora Rohovce a po udelení krátkodobej priepustky dňa 21. januára 2013 bol z tábora zaznamenaný svojvoľný odchod účastníka konania. Následne účastník konania odcestoval do Nemecka.

Konanie o žiadosti o udelenie azylu viedol Migračný úrad MV SR pod č. k. MU-835/PO-Ž-2012. Konanie o udelenie azylu bolo zastavené dňa 30. januára 2013 v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 písm. f/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení a právoplatnosť nadobudlo dňa 18. februára 2013.

Dňa 20. mája 2014 v zmysle Dublinského dohovoru bol navrhovateľ z Nemecka transferovaný s eskortou späť na územie SR.

Z územia Nemecka bol v zmysle Dublinského dohovoru transferovaný dňa 20. mája 2014 späť na územie Slovenskej republiky. Dňa 20. mája 2014 odporca začal konanie vo veci zaistenia účastníka konania podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

Odporca uviedol, že sa pri rozhodovaní o zaistení riadil aj Dohovorom o právnom postavení utečencov z roku 1951 v znení protokolu o postavení utečencov z roku 1967, ako aj Smernicou Rady 2003/9/ES, ktorou sa ustanovujú minimálne normy pre prijímanie žiadateľov o azyl (ďalej len „smernica“), čl. 7 ods. 3 smernice, podľa ktorého, ak sa ukáže, že je to potrebné, napríklad z právnych dôvodov alebo z dôvodov verejného poriadku, členské štáty môžu držať žiadateľa na určitom mieste v súlade s ich vnútroštátnym právom. Takýmto právnym dôvodom je podľa názoru správneho orgánu aj konanie o žiadosti o udelenie azylu, najmä, ak existuje riziko, že účastník konania ujde.

Odporca uviedol, že sa pri rozhodovaní o zaistení riadil aj Smernicou Európskeho Parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu (bod 15 Preambuly) ako aj čl. 7 ods. 2 a čl. 8 predmetnej smernice

Odporca v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že má za to, že zaistenie účastníka konania je týmto v súlade s európskou ako aj národnou legislatívou.

Rovnako sa riadil čl. 18 Charty základných práv Európskej únie a čl. 31 Dohovoru o postavení utečencov z roku 1951 a zaoberal sa aj čl. 14 Všeobecnej deklarácie o ľudských právach.

Odporca uviedol, že prehodnocoval aj skutočnosť, či trvá účel zaistenia, t. j. či trvá riziko úteku účastníka konania. Podľa odporcu z uvedených skutočností vyplýva, že navrhovateľ porušil povinnosti vyplývajúce mu ako žiadateľovi o azyl zo zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle ako aj ostatných príslušných právnych noriem spojených s azylovou procedúrou, pričom utiekol z územia SR do Nemecka.

Pri vydávaní rozhodnutia o zaistení sa správny orgán opieral o dôkazné prostriedky, ktoré vyplývali najmä z informácie o Dublinskom transfere č. p.: PPZ-HCP-OCPI-2014/000999-055, zo zápisníc o vyjadrení účastníka konania, z výsledkov lustrácie v informačných systémoch MV SR a z rozhodnutia Migračného úradu MV SR zo dňa 30. januára 2013, kedy bolo konanie vo veci udelenia azylu na území SR podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o azyle zastavené, právoplatnosť nadobudlo dňa 18. februára 2013. Odporca uviedol, že má za to, že existuje reálne vysoké riziko a dôvodná obava, že sa účastník konania pokúsi opäť o útek z územia Slovenskej republiky.

Odporca uviedol, že zastáva názor, že navrhovateľ svojou žiadosťou o azyl má za cieľ zlegalizovať jeho pobyt na území SR a jednak má snahu dostať sa do azylového tábora, ktorý má voľný režim pohybu žiadateľov o azyl, a tento voľný režim by vzápätí využil na útek.

Odporca uviedol, že skúmal skutočnosti, že účastník konania nemá na území SR žiadne rodinné väzby. Ďalej skúmal ekonomickú situáciu účastníka konania a dospel k záveru, že nemá dostatočné finančné prostriedky. Nemá na území Slovenskej republiky rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie, z tohto dôvodu mu nebola uložená povinnosť v zmysle § 89 zákona, nakoľko vzhľadom na osobu zaisteného a jeho osobné pomery nie je možné z jeho strany zložiť peňažnú záruku a nakoľko menovaný nemá na území SR žiadne väzby, nielen rodinné, neovláda slovenský jazyk a nemá dostatok finančných prostriedkov nie je možné z jeho strany zabezpečiť si ubytovanie.

Po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov odporca konštatoval, že je preukázané, že existuje riziko

opätovného úteku účastníka konania z územia Slovenskej republiky.

Pri dĺžke zaistenia účastníka konania odporca vychádzal zo skutočnosti, že konanie o administratívnom vyhostení bolo prerušené, a že sa v ňom nemôže pokračovať až od vydania rozhodnutia vo veci žiadosti o azyl. V zmysle § 20 zákona o azyle „Ministerstvo v konaní o azyle rozhodne do 90 dní od začatia konania“. Podľa § 20 zákona o azyle „Proti rozhodnutiu ministerstva o neudelení azylu, o odňatí azylu, o nepredĺžení doplnkovej ochrany a o zrušení doplnkovej ochrany možno podať opravný prostriedok na súd do 30 dní od jeho doručenia“.

Uviedol, že dobu zaistenia stanovil po dôkladnom vyhodnotení osoby účastníka konania ako aj aplikačnej praxe Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, kedy je táto doba potrebná na rozhodnutie v žiadosti o udelenie azylu na území SR. Počas tejto doby bude Migračný úrad Ministerstva vnútra skúmať jednotlivé dôvody, ktorými účastník konania odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu na území SR. Odporca uviedol, že preskúmal okolnosti veci a zistil, že sú splnené podmienky § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, preto rozhodol o zaistení navrhovateľa tak, ako uviedol vo výroku svojho rozhodnutia.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. júla 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä, ak existuje riziko jeho úteku.

Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov.

Podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä, ak existuje riziko jeho úteku.

Podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa ods. 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie

azyly podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov nesmie presiahnuť 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

Na základe skutočností zistených v konaní o zaistení navrhovateľa odporca usúdil, že reálne riziko úteku účastníka konania v konaní o udelenie azylu trvá a že existuje dôvodné podozrenie, že navrhovateľ svojou žiadosťou o azyl podal za účelom legalizácie pobytu na území SR a jednak má snahu dostať sa do azylového tábora, ktorý má voľný režim pohybu žiadateľov o azyl, a tento voľný režim by vzápätí využil na útek.

Na základe uvedeného odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä, ak existuje riziko jeho úteku.

Navrhovateľ napadol rozsudok krajského súdu z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K námietke navrhovateľa, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že uvedenú námietku navrhovateľ bližšie nešpecifikoval ani v konaní pred krajským súdom ani odvolacím súdom.

Zo samotnej podstaty preskúmacieho súdneho konania, ktoré smeruje k prieskumu správneho konania vyplýva, že administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá jeho priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v dobe rozhodovania správneho orgánu. Zásadne pritom platí, že skutkové dôvody, o ktoré sa opiera správne rozhodnutie, musia byť podložené obsahom administratívneho spisu - v opačnom prípade by bolo správne rozhodnutie, ktoré vzišlo za takéhoto konania nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Ďalšie zisťovanie skutkového stavu veci až v konaní pred súdom nie je vylúčené (§ 250i ods. 1 O. s. p.), pretože súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ však krajský súd vychádzal pri rozhodovaní iba z obsahu administratívneho spisu, nemožno takémuto postupu principiálne nič vytknúť. Navyiac navrhovateľ ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nespresnil aké dôkazy mali byť krajským súdom k lepšiemu zisteniu skutkového stavu veci vykonané, a preto za tejto situácie je možné takúto argumentáciu odmietnuť ako bezpredmetnú.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že v danej právnej veci rozhodnutie odporcu je v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, nakoľko dôvody uvádzané odporcom v napadnutom rozhodnutí sú zjavne nedostatočné pre účely citovaného článku Dohovoru a odporca v napadnutom rozhodnutí ani neuvádza konkrétne na aký účel v zmysle citovaného článku Dohovoru rozhodol o jeho zaistení. Pozbavenie osobnej slobody navrhovateľa nie je možné subsumovať pod žiaden z dôvodov čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, a preto rozhodnutie odporcu je v rozpore s uvedeným článkom.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 31 Dohovoru o právnom postavení utečencov (vyhláseného pod č. 319/1995 Z. z.) sa zmluvné štáty zaviazali, že za predpokladu, že utečenci, ktorí vstúpili na ich územie alebo sa na ňom nachádzajú bez povolenia sa sami bezodkladne prihlásia a preukážu dostatočný dôvod na svoj nezákonný vstup alebo prítomnosť, nebudú ich štáty trestne stíhať pre nezákonný vstup alebo pre prítomnosť utečencov, ktorí prichádzajú priamo z územia, kde ich život alebo ich sloboda boli ohrozené podľa čl. 1 tohto dohovoru (ods. 1). Rovnako sa zmluvné štáty zaviazali, že „nebudú na pohyb takýchto utečencov uplatňovať iné obmedzenia, než sú nevyhnutné, a takéto obmedzenia budú uplatňovať iba dovtedy, kým sa ich postavenie v štáte neupraví alebo kým nedostanú povolenie na vstup do iného štátu. Zmluvné štáty poskytnú takýmto utečencom primeranú lehotu a všetky potrebné prostriedky na získanie povolenia na vstup do iného štátu.“ (ods. 2).

V zmysle odporúčania Rady Európy [Odporúčanie Rady ministrov Rec(2003)5 zo 16. apríla 2003] sa

zaistenie žiadateľov o azyl má okrem iného uskutočniť iba po dôkladnom preskúmaní jeho nevyhnutnosti v každom jednotlivom prípade a obmedzenie osobnej slobody (org. measure of detention) žiadateľov o azyl má byť pravidelne preskúmané súdom v súlade s čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (bod 4 a 5).

Podľa názoru odvolacieho súdu štáty majú nepopierateľné suverénne právo kontrolovať vstup cudzincov a ich pobyt na svojom území. Nevyhnutnou súčasťou tohto práva je oprávnenie štátov zadržať potenciálnych imigrantov. Ich zadržanie môže byť zlučiteľné s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru. Dokiaľ štát nepovolí vstup na svoje územie, je takýto vstup nepovolený v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru a zadržanie osoby, ktorá si praje na územie štátu vstúpiť (pričom potrebuje na to príslušné povolenie, ktoré ešte nemá), môže byť považované za realizované preto, aby sa „zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu“.

Možno preto konštatovať, že zaistenie sťažovateľa je ratione materiae súčasťou čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru.

Prípady pozbavenia slobody v zásade vyžadujú, aby bola periodicky kontrolovaná ospravedliteľnosť ich ďalšieho trvania. Účelom čl. 5 ods. 4 Dohovoru je umožniť osobe pozbavenej slobody domáhať sa toho, aby súd preskúmal, či toto pozbavenie slobody je zákonné. Vzhľadom na to, že naplnenie podmienok ustanovených zákonom sa v čase vyvíja (najmä pokiaľ ide o existenciu relevantných a dostatočných dôvodov pozbavenia slobody), mala by byť zaistená možnosť domáhať sa takej kontroly opakovane v určitých primeraných intervaloch. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 5 ods. 4 Dohovoru zakotvuje procesnú záruku najmä proti pokračovaniu pozbavenia slobody, ktoré - hoci bolo pôvodne nariadené zákonným spôsobom - sa potom mohlo stať nezákonným a stratiť akékoľvek opodstatnenie. Požiadavky na urýchléné rozhodovanie o pozbavení slobody a na periodickú súdnu kontrolu v primeraných intervaloch majú svoje opodstatnenie v tom, že zabezpečujú, aby zadržaná osoba nemusela byť vystavená nebezpečenstvu, že zostane zadržovaná aj dlho po tom, ako jej pozbavenie slobody prestalo byť ospravedliteľné (Shishkov proti Bulharsku z 9. januára 2003, § 88).

Podobne možno smerom k už vymedzeným požiadavkám z čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru poukázať na ďalšie rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, napríklad na Saadi proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok Veľkej komory, 29. január 2008, č. 13229/03 (najmä § 45), Amuur proti Francúzsku, rozsudok, 25. jún 1996, č. 19776/92 (najmä § 43), Abdolkhani a Karimnia proti Turecku, rozsudok, 22. september 2009, č. 30471/08, či Z.N.S. proti Turecku, rozsudok, 19. január 2010, č. 21896/08 (najmä § 56 a § 63).

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

Teda, aby bolo pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody navrhovateľa.

Napadnuté rozhodnutie, ktorým odporca podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov rozhodol o zaistení navrhovateľa na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä, ak existuje riziko jeho úteku je vzhľadom na vyššie uvedené možno považovať podľa odvolacieho súdu za riadne odôvodnené v zmysle § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1SžA/94/2010 vyplýva, že správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu tieto atribúty spĺňa.

Je nesporné, že odporca pri rozhodovaní o zaistení prihliadol aj na, tzv. „návratovú smernicu“ (smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnené pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín.

Článok 15 smernice ustanovuje, kedy je možné zaistiť cudzinca, voči ktorému prebieha konanie o

návrate a to bez ohľadu na to, či bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, uložený trest vyhostenia, či sa tak stalo za účelom readmisie, prípadne na účely výkonu prevozu podľa osobitného zákona. Uvedený článok sa vzťahuje na zaistenie cudzinca bez ohľadu na účel zaistenia. V čl. 15 smernice sú uvedené len dva dôvody zaistenia existencia rizika úteku alebo vyhýbanie sa, či bránenie procesu prípravy návratu alebo odsunu.

Toto ustanovenie je v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora povinný dodržiavať aj odporca. Z rozhodnutia odporcu je zrejmé, že odporca objasnil v čom vidí existenciu rizika úteku navrhovateľa.

V zmysle čl. 15 ods. 1 smernice môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkone vyhostenia, najmä v prípadoch kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo sa štátny príslušník tretej krajiny vyhýba príprave návratu, či uskutočňovania vyhostenia alebo ho inak sťažuje. K zaisteniu je možné prikročiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade uplatnené iné dostatočne účinné avšak miernejšie opatrenia.

Odporca sa zaoberal možnosťou uloženia miernejších opatrení, po zistení, že navrhovateľ nemá na území SR žiadne rodinné väzby, nemá dostatočné finančné prostriedky, nemá na území SR rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie, nebola mu uložená povinnosť v zmysle § 89 zákona.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že odporca pri rozhodovaní o zaistení navrhovateľa vychádzal z dôkazných prostriedkov - z informácie o Dublinskom transfere č. p.: PPZ-HCP-OCP1-2014/000999-055, zo zápisníc o vyjadrení účastníka konania, z výsledkov lustrácie v informačných systémoch MV SR a z rozhodnutia Migračného úradu MV SR zo dňa 30. januára 2013, kedy bolo konanie vo veci udelenia azylu na území SR podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o azyly zastavené.

Podľa § 4 ods. 6 zákona o azyloch cudzinec, ktorý nie je žiadateľom, ale je vrátený na územie SR z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná Slovenská republika, považuje sa za žiadateľa okrem cudzinca, ktorého žiadosť o udelenie azylu na území SR bola už v minulosti zamietnutá ako neprípustná alebo ako zjavne neopodstatnená alebo, ktorému sa neudelil azyl; konanie o udelenie azylu sa začína vstupom cudzinca na územie Slovenskej republiky.

Podľa odvolacieho súdu odporca sa v konaní o zaistení navrhovateľa, ktorý bol v postavení žiadateľa o azyl dôsledne riadil zákonom o pobyte cudzincov (§ 88a ods. 1 písm. b/ zákon o pobyte cudzincov) ako aj Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu. Odporca dôsledne aplikoval závery rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 30. mája 2013 (vec Mehmet Arslan proti Polícii ČR, C-534/11, dostupný na <http://curia.europa.eu>; ďalej len „vec A“), z ktorého vyplýva, že pokiaľ cudzinec zaistený podľa zákona o pobyte cudzincov požiada o udelenie medzinárodnej ochrany, pokiaľ je táto žiadosť podaná účelovo (slovami Súdneho dvora „iba s cieľom pozdržať alebo zmariť výkon rozhodnutia o navrátení“) a pokračovanie zaistenia je naďalej objektívne nutné, je možné takéhoto cudzinca ponechať v zaistení.

Obmedzenie osobnej slobody žiadateľov o azyl nevyklučuje ani medzinárodné azylové právo, hoci všeobecne stanovuje zásadu, podľa ktorej nie je možné na utečencov (žiadateľov o azyl) nahliadať ako na neoprávnene pobývajúcce osoby a je treba im priznať (okrem iného) právo na slobodu pohybu na území krajiny, v ktorej sa nachádzajú (pozri čl. 26, 31 a 32 Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951; ďalej len „Ženevská konvencia“).

Zároveň Súdny dvor v predmetnej veci zdôraznil, že členské štáty musia mať možnosť zabrániť tomu, aby zaistený cudzinec podaním žiadosti o azyl automaticky dosiahol prepustenie zo zaistenia, inak by bol narušený zmysel návratovej smernice, ktorým je účinné navrátenie štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území (bod 60 rozsudku vo veci A.).

Ustanovenie § 88a ods. 1 písm. b/ zákona, ktoré aplikoval na uvedený prípad totiž umožňuje zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, a to na základe presne špecifikovaných dôvodov, ktoré plne korešpondujú s požiadavkami Európskej únie na zaisťovanie takejto kategórie cudzincov, v konkrétnom prípade žiadateľa o azyl, ktorý bol vrátený na územie SR z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná Slovenská republika.

Dôvod pre zaistenie navrhovateľa, teda spočíval v tom, že zaistenie je nutné za zistenie tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, pretože v prípade navrhovateľa existuje riziko jeho úteku.

Námietku navrhovateľa, týkajúcu sa dĺžky zaistenia odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Odporca

podrobne odôvodnil z akých dôvodov zaistil navrhovateľa na dobu 5 mesiacov. Uviedol, že dobu zaistenia stanovil po dôkladnom vyhodnotení osoby účastníka konania ako aj aplikačnej praxe Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, kedy je táto doba potrebná na rozhodnutie v žiadosti o udelenie azylu na území SR. Počas tejto doby bude Migračný úrad Ministerstva vnútra skúmať jednotlivé dôvody, ktorými účastník konania odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu na území SR.

Podľa názoru odvolacieho súdu odporca jednoznačne vo výroku svojho rozhodnutia určil lehotu zaistenia na 5 mesiacov v zmysle ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, pričom presne označil deň, kedy bol navrhovateľ zaistený. Je teda nepochybné, odkedy začala lehota plynúť, a ktorým dňom dôjde k jej skončeniu (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sza/2/2012 zo dňa 16.02.2012). Stanovenú lehotu zaistenia odôvodnil existujúcimi skutočnosťami, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu odôvodňujú takýto „čas nevyhnutne potrebný“ na zaistenie cudzinca, pričom povinnosť skúmať podmienky zaistenia v jeho priebehu odporcovi vyplýva priamo z ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, ako to aj uviedol odporca vo svojom rozhodnutí.

Uvedené, teda nasvedčuje zákonnosti rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa, pretože v danom prípade bolo nevyhnutné nie len pre zistenie skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o azyl, ale aj z dôvodu, že riziko jeho úteku vzhľadom na predchádzajúce správanie sa navrhovateľa pretrváva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku.

Preto záver krajského súdu o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, vzhľadom k tomu, že sa vysporiadal s uplatnenými námietkami navrhovateľa (na ich vyhodnotenie pre ich správnosť odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, s ktorým sa plne stotožňuje) vypovedá o správnosti postupu krajského súdu pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia odporcu.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku, a z uvedených dôvodov, preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p., ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p., tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.